

17.65x26.46	1/5	עמוד 28	לאשה	02/2020	72112984-4
קובי נווה - מנכ"ל הכפר הירוק - 90290					

המשפחה שתמיד רצייתי

דנה ברדן נגלר אומצה כתינוקת, וכעבור שנים פגשה את אמה הביולוגית. זה היה מפגש מאכזב, אבל הוא לא שינה את החלום שלה: לספק בית חם לילדים אחרים. כשסיפרה על כך לשלומי, בעלה בפרק ב', הוא אמר "לא מתאים לי", ואז העניינים התגלגלו בצורה מפתיעה

שדנה ברדן נגלר, שאומצה כשהייתה תינוקת, סיפרה לבעלה בפרק ב' על החלום שלה לספק בית חם לילדים שזקוקים לכך, הוא אמר: "תמצאי משהו אחר שילך איתך. לא מתאים לי". אז איך זה שבסוף דווקא הוא הפך לאב בית במשפחתון של 12 ילדים?

לפני כעשור, במסגרת קורס אימון במכון אדלר, התבקשה דנה לנסח את החזון האישי שלה. היא ידעה בדיוק מה לכתוב. "מאז גיל 12 היה לי ברור שאני רוצה להקים בית לילדים שאין להם בית. לא ארבעה קירות בלבד, אלא בית אמיתי, עם תחושה של משפחה וחום, כדי שאף ילד לא יחושה מה שאני חוויתי ושלא ימצא את עצמו ברחוב, כמו שאני מצאתי את עצמי", היא אומרת. היא הצליחה להגשים את החזון, גם אם לא בדיוק כפי שתכננה מראש. זה חמש שנים וחצי מתגוררים דנה (55), בן זוגה שלומי ברדן נגלר (59) ובנם בן ה-11 במשפחתון בכפר הירוק. נוסף לילד שלהם, הם אחראים על 12 ילדים בני עשר עד 18. ארבעת ילדיהם הבוגרים מנישואיהם הקודמים – שניים של דנה ושניים של שלומי – אינם מתגוררים איתם. בניגוד למודל הנפוץ במשפחתונים כאלה, שבהם יש אם בית, במקרה שלהם שלומי הוא אב בית במשרה מלאה, ואילו דנה ממשיכה לעבוד מחוץ לבית כיועצת פדגוגית בגישה מונטסורי ומובילה תהליכי שינוי בדרכי למידה בבתי ספר יסודיים ברחבי הארץ. דנה עצמה היא ילדה מאומצת, שכבר כשהייתה ילדה חלמה לעבוד לצד המאמץ. שלומי, לעומת זאת, לא תיאר לעצמו שיהיה אב בית במשרה מלאה.

צפורה רומן

צילום: אביגיל עוזי

20.68x27.26	2/5	עמוד 29	לאשה	02/2020	72112986-6
קובי נווה - מנכ"ל הכפר הירוק - 90290					

ISO 64

"בפרופיל של שלומי
באתר ההיכרויות לא
היה כתוב הרבה, אבל
ראיתי אדם עם פנים
טובות ושלחתי לו
הודעה. חמישה ימים
אחרי שנפגשנו, עברנו
לגור יחד". דנה ושלומי
עם בנם המשותף, בן

19.47x26.23	3/5	עמוד 30	לאשה	02/2020	72112987-7
קובי נווה - מנכ"ל הכפר הירוק - 90290					

ילדות

הרגשתי כלואה

מגוריו, ובגיל 24 ילדה את בנם הבכור, היום בן 31. "כשהוא נולד, לא נתתי להעביר אותו לחדר התינוקות. שמרתי אותו צמוד אליי, מחשש שייקחו לי אותו. לא עצמתי עין עד שיצאנו מבית החולים. את הבת, ארבע שנים אחריו, ילדתי בבית. עוד בהיריון הראשון התחלתי להתעניין בהורות בדרך אחרת, כי ידעתי שלא ארצה לגדל את ילדיי כפי שגידלו אותי ושאיפה אותם באהבה ללא תנאים ובחוס. עשיתי קורס אימון להורות ובהמשך למדתי את שיטת מונטסורי, שזורמת עם הסקרנות הטבעית של הילדים, מקנה מיומנויות ומכינה את הילדים לחיים".

פתיחת תיק האימוץ

הפנטזיה מתנפצת

כשבנה הבכור היה בן שנתיים, בעודה מתגוררת בקנדה, החליטה לפתוח את תיק האימוץ בישראל. "ההליך היה מהיר מאוד. זמן קצר אחרי שהגשתי בקשה, הודיעו לי שהאמא הביולוגית שלי מוכנה לפגוש אותי".

● "מוכנה", לא "רוצה"?

"זה היה הניסוח. הרגשתי גוש בגרון, כאב בטן, התרגשות, פחד וציפייה..."

● שיתפת את הורייך בכוונתך לפתוח את התיק? "עדיין לא. הזמנתי כרטיס טיסה והגעתי לפגישה ראשונית עם העובדת הסוציאלית בשירות למען הילד. ישבתי מולה והיא פתחה תיק דקיק ואמרה לי את שם האם, תאריך ומקום הלידה, וזהו. כששאלתי על האב, נענית שאינו רשום. באותו שלב גם לא ידעתי שיש לי אח ואחות. שאלתי למה היא מסרה אותי ולא היה על כך מידע בתיק. ואז הגיעה הפגישה שנעשתה בנוכחות שתי עובדות סוציאליות. כשאני הוכנסתי לחדר, היא כבר ישבה שם. אישה נמוכה עם תלתלים, אמא שלי הביולוגית. הסתכלנו אחת על השנייה, התיישבתי מולה ו... הפנטזיה מתנפצת".

● כבר ברגע הפגישה?

"זה הרגע שחיכיתי לו 26 שנה, והוא התרחש בלי חיבוק, בלי נשיקה, בלי חיוך מצדה. ואז היא שואלת אותי: 'את עשירה?' וכל התסריטים שדמיינתי לי, שהיא חשבה עליי כל השנים והתגעגע געה אליי, נמחקו. שאלתי אותה: 'את זוכרת את היום שנולדת?' והיא סיפרה שזה היה ההיריון השלישי שלה ושמר אחרי שנולדתי, היא ראתה ראש שחור עם הרבה שיער ושלקחו אותי ממנה. כששאלתי אם חשבה עליי מאז, ענתה: 'אף אחד לא יודע עלייך'. בהמשך גיליתי שכן ידעו, אבל משפחתה, שגידלה את שני ילדיה הגדולים, סירבה לגדל עוד אחד. שאלתי אותה על אבי הביולוגי והיא אמרה שהוא טורקי. היא לא התעניינה בי בכלל. לא שאלה אם יש לי ילדים, איך גדלתי - כלום. בסוף השיחה היא שאלה אם אני יכולה לתת לה כסף, ואז קמתי וברחתי מהחדר, כי הרגשתי שאני נחנקת. נכנסתי למכונית שלי ובכיתי. זהו, אין לי אמא".

● הקשר נותן?

"לא. כי היה לי חשוב למצוא את האחות והאח, שעד אז לא ידעו כלל על קיומי. בהמשך, המפגש עם אחותי התברר כהצלחה גדולה. פגשתי מישהי שלא דומה לי במראה, כי היא לא מאותו אבא, אבל נוצר בינינו חיבור מיידי וקרוב, שקיים עד היום. נפגשתי גם עם האח, שדווקא דומה לי ומאותו אב, אבל לא נוצר בינינו קשר".

● מתי סיפרת להורייך הביולוגיים על פתיחת התיק?

"אחרי זמן קצר. ואמרתי להם שלא ידאגו, כי אני לא מחליפה אותם", היא צוחקת.

דנה: "חיכיתי 26 שנה למפגש עם אמי הביולוגית, והוא התרחש בלי חיבוק, בלי חיוך. בסוף השיחה היא שאלה אם אני יכולה לתת לה כסף"

תחילתו של הסיפור בתינוקות שנולדה ב־1964 בבאר־שבע כילדה שלי־שית לאם צעירה לא נשואה. "אני היחידה מילדיה שנמסרה לאימוץ, אבל זה נודע לי רק בגיל 26, כשפתחתי את תיק האימוץ", מספרת דנה. הויתרון הראשון שלה הוא ממלחמת ששת הימים, כשהגגו לה יום הולדת שלוש במקלט בירושלים. כבר אז ידעה שהיא מאומצת.

"הוריי סיפרו לי מההתחלה שהם בחרו בי מכל התינוקות. אמא שלי תיארה אותי תמיד כתינוקת נוחה מאוד, שכבתי בעריסה בעיניים פקוחות ולא בכיתי בכלל, גם לא כשהייתי רעבה או עייפה. היום אני יודעת שזו 'סתמונת בית יתומים': הייתי חצי שנה בבית יתומים ותינוקות שגדלים שם לא בוכים, כי תינוק בוכה כדי שייגשו אליו".

הוריה המאמצים היו יהודים בריטים שעלו ארצה במסגרת גרעין שהקים את קיבוץ כפר־הנשיא, "אבל עוד לפני שנולדתי הם עברו לירושלים, כי אבא שלי, שהיה כלכלן בהשכלתו, לא מצא סיפוק בגידול בננות. הוא עבד במשרד המסחר והתעשייה וכשהייתי בת חמש נשלח לשרת בשגרירות ישראל בשווייץ".

בז'נבה למדה בבית ספר בינלאומי פרטי. בהמשך מונה אביה לתפקיד יועץ כלכלי למדינות מתפתחות במסגרת האו"ם. אחרי שש שנים, כשהייתה בת 11, חזרו ארצה. "נכנסתי לכיתה ו' בנווה־מונסון בלי לדעת עברית ובלי להכיר חברים, נראיתי כמו ישראלי מרוקאית, אבל הייתי בעצם אנגלייה־שווייצרית במהותי. ושוב, לא בכיתי, לא מחיתי, שרדתי". כשעברו לרעננה, שנה אחר כך, החלו להתגלות סדקים בהתנהגותה המושלמת. "ההורים האנגלים ציפו שאמשיך להתנהג כשווייצרית, אבל אני הפכתי למתבגרת מרדנית טיפוסית. אמא שלי לא ידעה להתמודד עם הקול העצמאי של

מי שהייתה הילדה הטובה שלה והיחסיים בינינו הידרדרו. אבא שלי הבין שאין לו פרנסה בארץ, התחיל לעבוד במדינות העולם השלישי והגיע ארצה פעמיים בשנה. אמא נאלצה להישאר פה איתי ועם אחי הגדול, ושתינו הרגשנו כלואות. לא היה לי טוב בבית, ומצאתי תחושת משפחתיות אצל חב־רות. כבר אז פינטזתי שיום אחד אקים בית לילדים שלא טוב להם בבית".

● מתי התחלת לפתח סקרנות לגבי אמוך הביולוגית?

"מגיל 14-15, כשלא היה לי טוב בבית, פנטזתי על אמא שתבוא למצוא אותי. סיפרתי לעצמי סיפור, שאמי הייתה סטודנטית ונאלצה למסור אותי, אבל היא מחפשת אותי כל השנים וחושבת עליי, וכשאמצא אותה יהיה לי בית אחר, יותר טוב. חיכיתי לגיל 18 כדי לפתוח את תיק האימוץ, אבל בסופו של דבר פתחתי אותו שמונה שנים מאוחר יותר. אולי מהחשש שגם היא לא תרצה אותי. החלטתי שאפתח את התיק כשתהיה לי משפחה, ואם היא לא תהיה כפי שדמיינתי, לפחות אשען על המשפחה שלי".

כשעמדה להתגייס, אמא ואחיה הצטרפו לאביה שעבד בג'מייקה, והיא נשארה בישראל. "נשארת לבד בארץ, לא הוכרתי כחיילת בודדה, ונודדתי בין בתי חברות לארוחות שישי. כשהשתחררתי, יצאתי לרחוב עם הקיטבג - כבר לא היה לי החדר שהוריי שכרו לי בצבא - וכשהתקשרתי בגוביינא להוריי בג'מייקה לשאול מה אעשה מעכשיו, אמא אמרה לי: 'מצאי עבודה עם מגורים'. הוריי מעולם לא חזרו להתגורר בארץ. אבי נפטר בחו"ל ואמי מבקרת אותנו במומוצע פעמיים בשנה".

אחרי שנה של עבודה כאריפר בארץ, טסה ללונדון ושם הכירה יהודי קנדי שהפך לבעלה ואבי שני ילדיה הבוגרים. היא נישאה לו בוונקובר, עיר

20.89x28.36	4/5	עמוד 32	לאשה	02/2020	72112985-5
קובי נווה - מנכ"ל הכפר הירוק - 90290					

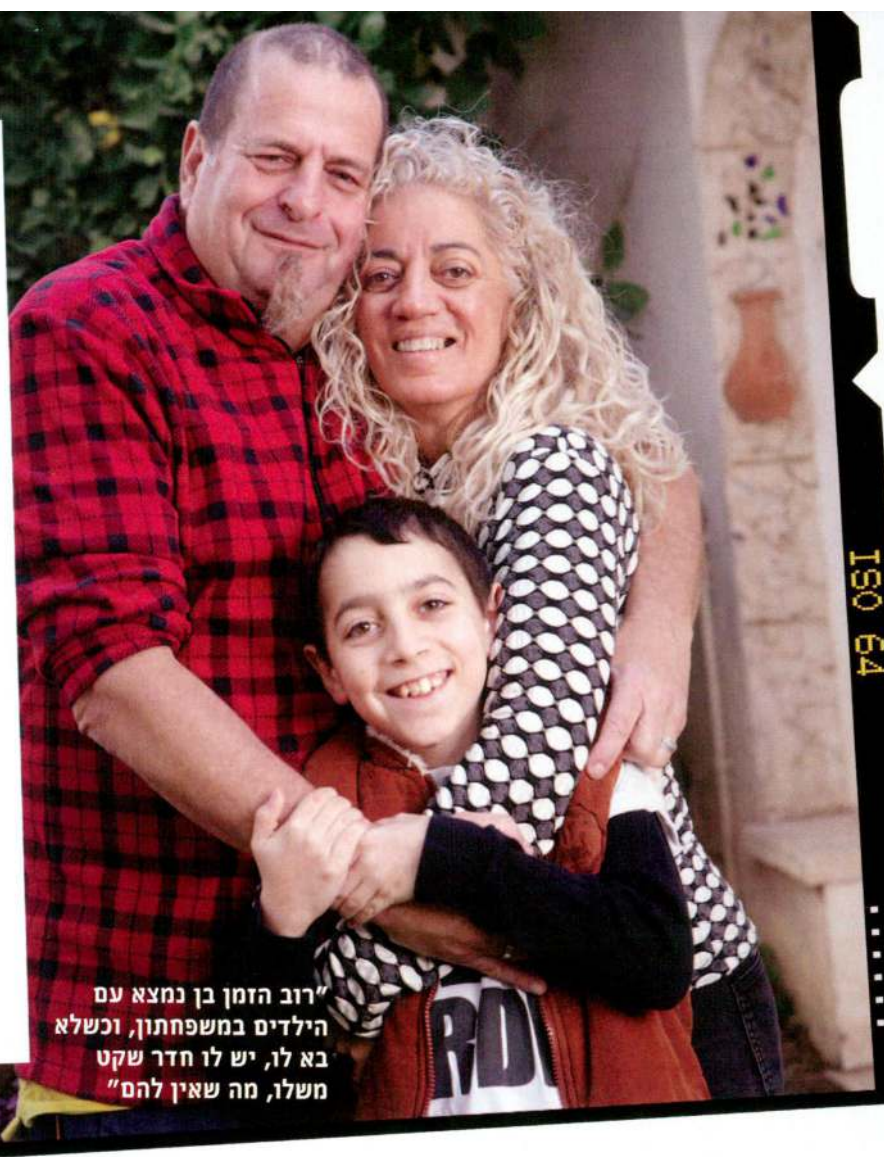
איך נראה בוקר עם 13 ילדים?

שלומי: "שנינו קמים בארבע וחצי חמש. ביום רגיל אני מכין לילדים 26-30 סנדוויצ'ים לפי טעמם, על העטיפה של כל אחד מהם כתוב שם הילד ומצויר לב. בימים שהילדים יוצאים לפעילויות אני גם מטגן להם שניצלים לצהריים. בארוחות שיש, אגב, אני אופה חלה אישית לכל אחד, מכין דגים מרוקאיים ומטעמים אחרים, לפעמים על פי מרשמים משפחתיים של הילדים. אני אוהב לפנק אותם. ב־6:20 אני מתחיל להפעיל מוזיקה. אם יש יום הולדת למישהו מהם, שמים מהבוקר שירי יום הולדת. ב־6:30 אני מעיר את הילדים, שישנים בארבעה חדרים, שלושה בחדר. הם מתארגנים ומתלבשים, כמו בבית רגיל, ואוכלים ארוחת בוקר מזינה שהכנתי".

• ומה עם הילד שלכם?

דנה: "כששלומי במטבח וסביב הילדים, אני בבית שלנו יחד עם בן, וזה הזמן הפרטי שלנו. אני מעירה אותו ועוזרת לו להתכונן ליומו ובסביבות שבע אנחנו מצטרפים למשפחתון לארוחת בוקר. אחרי שנפרדנו מהילדים שיוצאים להסעות לבתי הספר - תלמידי היסודי ברמת השרון ותלמידי החטיבה והתיכון בכפר הירוק - בן ואני יוצאים לגעש. הוא לומד בכיתה ו' בבית הספר המונטסורי שבו לימדתי, ואני ממשיכה בדרכ"י".

"רוב הזמן בן נמצא עם הילדים במשפחתון, וכשלא בא לו, יש לו חדר שקט משלו, מה שאין להם"

חיים חדשים מודל משפחתי חיובי

ב־1995 חזרה דנה עם בעלה ושני ילדיהם לארץ. "מטעמי ציונות של בן וג'י ולמרות התנגדות נחרצת שלי", היא מודה. "אני לא ישראלית במהותי". שנה לאחר שהגיעו לישראל, התגרשו בני הזוג. "לא מצאתי את עצמי כאן. הרגשתי כמו דג מחוץ למים בתרבות הישראלית. שחזרתי את הטי ראומה של השיבה משווייץ. נשארו ביחסים טובים, אבל כל אחד מאיתנו הלך לכיוון אחר". במהלך עשר השנים שאחרי היו לה כמה מערכות יחסים קצרות. "אני רצינית עוד ילדים ומבחינתי, מי שלא רצה - נפסל".

לפני 14 שנה, באתר היכרויות, פגשה את שלומי נגלר. "בפרופיל שלו לא היה כתוב הרבה, אבל ראיתי אדם עם פנים טובות ושלחתי לו הודעה. מיישה ימים אחרי שנפגשנו, עברנו לגור יחד".

שלומי הוא ילד נתניה, ששירת במערך התחזוקה של חיל האוויר במשך שמונה שנים. בהמשך היה בעל עסק למיזוג אוויר. כשפגש את דנה כבר היה גרוש אחרי 17 שנות נישואים ואב לשניים (היום בני 30 ו־23). "כשרדנה סיפרה לי על החלום שלה, לעזור לילדים שאין להם בית, אמרתי לה: 'תמצאי מישהו אחר שילך איתך. לא מתאים לי'. אני בא ממשפחה אוהבת, חמה, מחבקת, עם הורים שמוכנים לעשות הכל בשביל הילדים שלהם, כמו שאני מוכן לעשות בשביל הילדים שלי. הבנתי את הצורך שלה, אבל

נראה לי גדול עליי לחזור אחורה ולטפל בילדים קטנים. ידעתי, כמו שהיא ידעה, שצריך המון זמן ות־עצומות נפש, מה שבמציאות נכון לגמרי ועוד יותר". ב־2008 נולד בנם המשותף. "דנה הייתה בת 43 ואני בן 47 כשהחלטנו שאנחנו רוצים ילד. נכנסנו להיריון מהר יחסית, ההיריון היה קל והלידה הייתה מהירה מאוד. בורכנו", הוא אומר.

• דנה, העובדה שנולד לכם ילד משותף לא שינתה את החלום שלך? "נהפוך הוא! המשכתי לרבר על הפיכת החלום

לתוכנית פעולה".

ואז צצה הזדמנות. דנה, שעבדה אז כמורה בבית הספר הממלכתי בקיבוץ געש, שילבה בתוכנית הלימודים פרויקט של תרומה לקהילה, והתלמידים איתרו את המשפחתונים של הכפר הירוק. "לאחר שנה של גיוס משאבים, באמצעות מיוזור קפסולות של מכונות קפה אשר הפכו לתכשיטים ונמכרו בירידים, ארגנו מפגש עם ילדי הבית של משפחתון 'צבעונים', שאנחנו נמצאים בו היום", מספרת דנה. המשפחתון הוא אחד מ־75 משפחתונים, פנימיים במודל משפחתי, שמנהלת עמותת "המפעל להכשרת ילדי ישראל" ב־14 מקומות בארץ. ארבעה מהם פועלים בכפר הירוק.

• להיפגש עם הילדים במסגרת פרויקט בית ספרי זה דבר אחד, לעבור לגור שם זה סיפור אחר. איך זה קרה?

"הגענו לכפר הירוק ב־29 ביוני 2014 במסגרת הפרויקט וערכו לנו ביקור במשפחתון. באחד החדרים היו ערימות של קרטונים והסבירו לנו שהורי הבית עוזבים. שאלתי אם מצאו כבר זוג חדש ונאמר לי שעדיין לא. שלומי, שעבד אז כאיש תחזוקה, הצטרף אליי לסיור, אבל לא היה איתי באותו רגע. קראתי לו ואמרתי בהתרגשות: 'הם עוזבים! מחפשים זוג חדש!'"

שלומי: "ובתוך שלושה שבועות היינו שם".

דנה: "מאחר שכבר התחילה חופשת הקיץ, לא הרגיש לי נכון להודיע לבית הספר על עזיבה רגע לפני תחילת שנת הלימודים. סיכמנו עם מנהל לט המשפחתונים שבשנה הראשונה שלומי יהיה זה שיתפקד במשרה מלאה, ואני אחיה במשרה חלקית, אצא לעבודה בבוקר ואחזור אחר הצהריים למשפחתון. היא הציבה שני תנאים: שאקדיש למשפחתון את היום הפנוי מהוראה, ושאחרי שנה שלומי ואני נתחלף".

שלומי: "ההסדר היה מקובל על שנינו, אף על פי שלא ידעתי למה אני הולך. בפועל, זה היה להפוך את החיים שלי ולצננו למשהו שלא הכרתי. כמו להגיע למדינה בלי לדעת את השפה. לא מדובר כאן בעבודה, מדובר בחיים".

היום, חמש שנים וחצי מאז שהגיעו למקום,

שלומי: "בהתחלה נראה לי גדול עליי לחזור אחורה ולטפל בילדים קטנים. ידעתי שצריך המון זמן ותעצומות נפש"

72112988-8	02/2020	לאשה	עמוד 34	5/5	10.04x28.3
קובי נווה - מנכ"ל הכפר הירוק - 90290					

הסידור הזמני הפך לקבוע. דנה, שלומי ובנם גרים ביחידת דיור עם דלת מחברת למשפחתון, ונראה שכל הצדדים נשכרים. "יש לנו במשפחתון 12 ילדים, שישה בנים ושש בנות, מכל העדות, הרתות והשכבות הסוציאליות", מספר שלומי. "חלקם הובא בצו בית משפט, חלקם ביוזמת הוריהם או ביוזמתם. הם לומדים בבתי ספר רגילים, ואחד העקרונות שלנו הוא שימור הקשר עם ההורים ואנחנו בקשר מצוין עם 90% מהם. הם השותפים שלנו לגידול הילדים".

● מה זה אומר מבחינתך לנהל את הבית?

"פגישות לפי הצורך בבתי הספר של 12 הילדים – תחשבי בכמה קבוצות ווטסאפ אני חבר, ואני הגבר היחיד בהן! פגישות עם עובדות סוציאליות, פסיכולוגים, ביקורים עם הילדים אצל רופא, תיקונים של מה שמתקלקל וכמובן – קניות למשפחה הגדולה שלנו. יש לנו תקציב לקניות בסופרמרקט, ויש גם אנשים טובים באמצע הדרך, מאפיות ומסעדות, שתרמים ומפנקים אותנו. יש חוגים בתחומים מגוונים ואנחנו מקבלים הזמנות להצגות והולכים יחד. בכפר עצמו יש מערכת תומכת ומינה של אנשי מקצוע שאפשר להיעזר בהם ויש לנו עזרה נפלאה ממנהל הכפר הירוק, ר"ר קובי נווה (סיסקו). אנחנו חיים בגן עדן. הכפר הירוק מאפשר לילדים להיות חיים רגילים ובטוחים ופותח להם אפשרויות לעתיד טוב יותר. מישור צריך לנהל את המכלול של

משפחה כזו, full time,

job, מסביב לשעון,

והמישהו הזה הוא אני".

● היו לך רגעי חרטה?

"יש הרבה רגעים

קשים, כמו התמוך

דרויות עם בעיות

אישיות מורכבות ופע-

רים לימודיים עצומים

שחלק מהילדים מגי-

עים איתם, וגם פרידה

מהילדים שמסיימים

כיתה י"ב ומתגייסים

ובעצם עוזבים את המ-

שפחתון. אבל אף פעם

לא שאלתי את עצמי למה אני צריך את זה. לדנה ולי יש מפגש שבועי

עם פסיכולוגית, וזה עוזר, חרמ'שמעית".

דנה: "בתום השנה הראשונה לחיינו במשפחתון, שלומי הודיע לי שהוא לא רוצה להחליף אתי תפקידים כפי שתכננו בהתחלה. היה לי קשה עם זה, כי מדובר בעצם בחלום שלי, אבל מהר מאוד התחושה שהוא גנב לי את החלום התפוגגה. ב־2017 התחלתי לעבוד כיועצת פדגוגית ברחבי הארץ, ואני מרגישה שגם במשרה החלקית שלי במשפחתון אני לא פחות משמעותית לילדים בהענקה של תחושת בית".

● מה זה אומר?

"אני זמינה אליהם 24/7, כמו הורה רגיל, שלמרות העבודה היומיומית לפרנסתו, נוכח בחיי ילדיו. אני עושה כל מה שאמא רגילה עושה: שיחות עידוד, עזרה בשיעורי בית, בישול ביחד, הסעה לחברים, ואצל המתבגרות: ממש הכנה לחיים, ייעוץ, ובעיקר חיבוק חם. אני חלק ממודל משפחתי שהוקם כדי לאפשר לילדים שהוצאו מבתיהם לגדול בבית עם זוג הורים, שמהווה מודל אחר מזה שראו בבית. הם רואים זוגיות אותנטית ובריאה, שכוללת גם ויכוחים, ריבים והתפייסות".

● הבן המשותף שלכם לא מקנא בעובדה שאתם הורים לעוד 12 ילדים?

שלומי: "הוא למד לקחת את הדברים הטובים מהמצב. רוב הזמן הוא איתם, במשפחתון, וכשלא בא לו, יש לו חדר שקט משלו, מה שאין להם". דנה: "לפעמים בן משלם מחיר על כך שהוא חולק את אביו עם 12 ילדים, אבל שלומי זוכר שהוא צריך אותו גם אחד על אחד ומקפיד ללכת איתו לסרטים. בן לומד להתפשר ומרוויח כישרים חברתיים שלא היו לו כילד יחיד".

● עד מתי אתם מתכננים להישאר במשפחתון?

דנה: "בעוד חמש שנים נעשה חשיבה".

שלומי: "כל עוד נוכל. זה הדבר הכי מתגמל נפשית שעשיתי אי-

פעם". ■